

Gdańsk, dnia 18 listopada 2019 roku

Trybunał Konstytucyjny
Aleja Szucha Jana Chrystiana nr 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: J C
adres:

numer PESEL:

reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu: radcę prawnego Pawła Butrymowicza

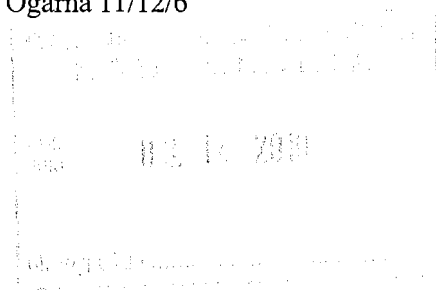
numer wpisu na listę radców prawnych: GD/GD/1915

adres do doręczeń: 80-826 Gdańsk, ul. Ogarna 11/12/6

Uczestnicy: 1) Sejm Rzeczypospolitej Polskiej
2) Prokurator Generalny

Sygn. akt po połączeniu spraw: SK 47/19

Stare sygn. akt: Ts 34/19, Ts 35/19

PISMO PROCESOWE SKARŻĄCEGO

W imieniu skarżącego J C , w nawiązaniu do pisemnego stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 22.10.2019 r. („Stanowisko PG”) oświadczam, że w ocenie skarżącego jest ono bezzasadne w odniesieniu do dwóch skarg konstytucyjnych skarżącego z dnia 22.02.2019 r. („Skargi Konstytucyjne”), co do których Prokurator Generalny („PG”) odniósł się na stronach nr 18-30 swojego stanowiska.

Na wstępie skarżący wyjaśnia, że zaskarżony przepis art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 06.06.1997 r. Kodeks karny wykonawczy („kkw”) został zastosowany w sprawach z dwóch skarg konstytucyjnych skarżącego z dnia 22.02.2019 r., co wynika chociażby wprost z uzasadnień dwóch ostatecznych orzeczeń Sądu Okręgowego w G oddalających skargi skarżącego na decyzje Dyrektora Aresztu Śledczego w G i jest to kwestią bezsporną. Ponadto istnieje ewidentny związek pomiędzy zaskarżonym przepisem, a indywidualną sytuacją skarżącego, czego Prokurator Generalny nie kwestionuje.

W ocenie skarżącego Prokurator Generalny jednak niesłusznie wywodzi i podejmuje próbę tworzenia zarzutów, których skarżący nie sformułował w Skargach Konstytucyjnych, czy też próbę ich przeinaczenia. Przede wszystkim podnieść należy, że Skargi Konstytucyjne nie dotyczą tzw. zaniechania ustawodawczego. Skargi te nie zawierają w swoich treściach ani forsowanego przez PG zarzutu niedostatku treściowego, ani rzekomego upatrywania przez skarżącego niezgodności z Konstytucją wynikającej nie z treści zakwestionowanego przepisu, a z treści której przepis ten nie zawiera, a powinien zawierać. Dla przypomnienia rzeczą, której domaga się skarżący jest stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny („TK”) niezgodności z Konstytucją zakwestionowanego przepisu kkw.

Skarżący nie wskazuje w Skargach Konstytucyjnych jaka powinna być treść zakwestionowanego przepisu, aby był on zgodny z Konstytucją, gdyż nie jest to rolą skarżącego. Tak samo jak nie jest rolą skarżącego wskazywanie sposobów wyeliminowania stwierdzonej niezgodności przepisu z Konstytucją. Oczywistym jednak jest, że wskazując jakie wolności lub prawa skarżącego oraz w jaki sposób zostały naruszone, skarżący musi odnieść się do treści zakwestionowanego przepisu aby wyjaśnić w jaki sposób jest on niezgodny z Konstytucją. Skoro ustawodawca zdecydował się na jednoinstancyjne postępowanie dyscyplinarne skazanych, to w opinii skarżącego kontrola sądowa wydawanych decyzji nie powinna podlegać jakimkolwiek ograniczeniom. Z powyższego można wyprowadzić jedynie wniosek, że skarżący kwestionuje treść przepisu art. 7 § 1 kkw z którego wynika, że jego brzmienie jest niezgodne z Konstytucją. Innymi słowy skarżący upatruje niezgodności z Konstytucją w treści ustawowej przepisu art. 7 § 1 kkw.

Jak wynika z przytoczonej przez PG treści orzeczenia TK w sprawie o sygn. akt SK 11/17 „*Zaniechanie ustawodawcze występuje wtedy, gdy ustawodawca w ogóle nie ustanowił określonych regulacji prawnych.*” Podobnie TK w: (1) postanowieniu z dnia 30 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. SK 30/14, zgodnie z którym „*W dotychczasowym orzecznictwie Trybunał wielokrotnie wskazywał, że zaniechaniem jest całkowity brak regulacji danej kwestii [...]. Odróżniał taką sytuację od pominięcia legislacyjnego, które oznacza uregulowanie niepełne bądź niewystarczające.*”; (2) wyroku z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. K 21/11, zgodnie z którym „*Niemniej jednak zaniechanie prawodawcze występuje niespornie wtedy, gdy na podmiocie wyposażonym w kompetencje prawodawcze spoczywa obowiązek uregulowania jakiejś dziedziny spraw aktem normatywnym, a prawodawca obowiązku tego nie spełnia: nie stanowi norm regulujących jakąś dziedzinę spraw. [...] Uwzględniając poczynione uwagi, uprawione jest twierdzenie, że z zaniechaniem prawodawczym związany jest całkowity brak ingerencji prawodawcy w system prawa wtedy, gdy jest on do tego zobowiązany przez wiążącą go normę prawną.*”. Zdaniem skarżącego nie ulega wątpliwości, że ustawodawca uregulował kwestię możliwości i zasad zaskarżenia decyzji organów postępowania wykonawczego w ramach postępowania dyscyplinarnego skazanych, co ewidentnie oznacza, że w sprawach ze Skarg Konstytucyjnych nie mamy do czynienia z zaniechaniem ustawodawczym. Jak wielokrotnie podkreślał TK z zaniechaniem takim mamy do czynienia gdy jest całkowity brak regulacji dziedziny jakichś spraw. W sprawach Skarg Konstytucyjnych taka regulacja niewątpliwie istnieje (zob.: przepisy art. 7 kkw, art. 144 § 5 kkw), tyle tylko, że treść tej regulacji wskazana w tych skargach jest niezgodna z Konstytucją.

RADCA PRAWNY

Paweł Butrymowicz

Załączniki: 5 odpisów niniejszego pisma procesowego skarżącego.